

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U DUBROVNIKU
STALNA SLUŽBA U KORČULI

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku Stalna služba u Korčuli, po sucu toga suda Dariu Farčiću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja: 1. Jasminka Domaćin iz Orebića, K. Tomislava 18, OIB: 78371807827, 2. Marija Obradović iz Orebića, K. Zvonimira 61, OIB: 71645407974 i 3. Nedjeljka Suhor iz Kučišta, Kučište 53, OIB: 53374281264, svi zastupani po punomoćniku Željku Šušku, odvjetniku u Veloj Luci, protiv tuženog Mladen Opačak iz Zagreba, Srebrnjak 105/1, OIB: 82355279045, kojeg kao punomoćnik zastupa Filip Ivan Kosak, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja prava vlasništva i uknjižbe, nakon ponovljene glavne rasprave zaključene dana 25. lipnja 2026. u prisustvu tužiteljica ad 1/ i 3/, punomoćnika tužitelja te tuženog, a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženog, a na ročištu održanom radi objave odluke dana 24. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je tužiteljica Jasminka Domaćin iz Orebića, K. Tomislava 18, OIB: 78371807827, suvlasnica 10/24 dijela, tužiteljica Marija Obradović iz Orebića, K. Zvonimira 61, OIB: 71645407974, suvlasnica 10/24 dijela i tužiteljica Nedjeljka Suhor iz Kučišta, Kučište 53, OIB: 53374281264, suvlasnica 4/24 dijela, od dijela kat. čest. 1017, vrt više Buntijelića, površine 129 m², upisane u zk. ul. 22 k.o. Kučište, prikazanog na geodetskom situacijskom nacrtu stvarnog stanja kojeg je 3. svibnja 2024. izradio dipl. ing. geod. Ivo Nazifovski iz GeoTAG d.o.o. iz Zaboka, označen slovima A, B, C, D, E, F, A, ukupne površine 116 m², koja situacija čini sastavni dio ove presude, pa se tužiteljice ovlašćuju temeljem ove presude i prijavnog lista potvrđenog od nadležnog Odjela katastra nekretnina ishoditi upis prava vlasništva u zemljišne knjige na novoformiranoj čestici nastaloj od dijela kat. čest. 1017 k.o. Kučište, uz istovremeno brisanje cijelog upisanog vlasništva sa imena tuženika Mladen Opačak, OIB: 82355279045 iz Zagreba, Srebrnjak 105/1.

II. Nalaže se tuženom Mladen Opačak iz Zagreba, Srebrnjak 105/1, OIB: 82355279045 naknaditi tužiteljicama Jasminka Domaćin iz Orebića, K. Tomislava 18, OIB: 78371807827, Marija Obradović iz Orebića, K. Zvonimira 61, OIB: 71645407974 i Nedjeljka Suhor iz Kučišta, Kučište 53, OIB: 53374281264, troškove parničnog postupka u iznosu od 2.761,75 €, uvećano za zakonske zatezne kamate koje na ovaj iznos teku od presuđenja pa do isplate određene sukladno odredbi čl. 29. ZOO-a, sve u roku od 15 dana

i pod prijetnjom ovrhe, dok se u preostalom dijelu (u iznosu od 187,89 €) zahtjev za naknadu parničnog troška tužitelja odbija.

Obrazloženje

1. Tužiteljice u tužbi koja je pred ovim sudom zaprimljena 11. lipnja 2024., tada pod posl. br. P-539/2024, navode da je njihov otac Mato Vekić pok. Ivana bio stvarni vlasnik i kvalificirani posjednik nekretnine označene kao kat. čest. 1017, upisane u zk. ul. 22 za k.o. Kučište, a na kojoj nekretnini je uzgajao poljoprivrednu kulturu te je na istoj obrađivao stabla mindela, rogača i maslina. Slijedom navedenog, u katastarskim operatima je i upisan kao posjednik ove nekretnine još od revizije katastra koja je uslijedila 1957., a ovu nekretninu držao je u svom posjedu sve do smrti 1995. Njegovom nasljednicom u pogledu čitavog imanja proglašena je udova Karmela Vekić, koja je umrla 2012., a za njene nasljednice na jednake dijelove proglašene su kćerke, odnosno sada tužiteljice. Potom su tužiteljice u mjesecu siječnju 2024. sklopile Ugovor o razvrgnuću suvlasničke zajednice kojim su dijelom podijelile naslijeđenu imovinu, a u preostalom dijelu uredile su suvlasničke udjele na imovini koja je ostala u suvlasništvu, pa su tako tužiteljice ad 1/ i 3/ suvlasnice predmetne nekretnine za po 10/24 dijela, a tužiteljica ad 2/ za 4/24 dijela. Na navedeni način tužiteljice su što osobno, što putem svojih pravnih prednika u kvalificiranom posjedu predmetne nekretnine preko 65 godina, pa smatraju da su pravo vlasništva na ovoj nekretnini stekli dosjelošću. Osim toga, ova nekretnina nalazi se nedaleko od obiteljske kuće tužiteljica koja je u njihovom nespornom vlasništvu, a tuženik je pak vlasnik i posjednik susjednih nekretnina koje se nalazi preko javne ceste pa mu činjenični navodi tužbe moraju biti osobno poznati. Nadalje, u tužbi se navodi kako je preko dijela utužene nekretnine prošao javni put, a na kojem dijelu tužiteljice ne polažu nikakvih vlasničkih prava, pa su stoga i angažirali mjernika vještaka koji je po njihovom nalogu napravio skicu utuženog dijela nekretnine koji danas predstavlja njihovo vlasništvo, i kojeg traže predmetnom tužbom.

1.1. Kako se tužiteljice što osobno, a što putem svojih pravnih prednika, nalaze u kvalificiranom posjedu utuženog dijela nekretnine preko 65 godina to su pravo vlasništva na istoj stekle dosjelošću. Budući je u zemljišnim knjigama suda kao vlasnik nekretnine upisan tuženi, a tužiteljice imaju pravni interes uskladiti zemljišno knjižno stanje sa stvarnim stanjem, pri čemu nemaju ispravu podobnu za upis svog prava vlasništva u zemljišnim knjigama suda, to ustaju predmetnom tužbom postavivši tužbeni zahtjev kao u izreci.

2. U svom odgovoru na tužbu tuženi navodi kako mu činjenični navodi tužbe osobno nisu poznati i to iz razloga što na susjednim nekretninama, koje su doista u njegovom vlasništvu, ne boravi od 1975., odnosno od vremena kada je imao 14 godina. Nadalje potvrđuje da je on osobno u zemljišnim knjigama suda upisan kao vlasnik utužene nekretnine, međutim osporava da se radi o formalnom upisu te navodi da tužiteljice nisu mogle steći pravo vlasništva na spornoj nekretnini dosjelošću. Ovo iz razloga što je tuženik svoje pravo vlasništva stekao po načelu povjerenja u zemljišne knjige i to osoba koje su prethodno bile upisane kao vlasnici iste nekretnine, odnosno od Gordane Greguš i Darling Ucović po Sudskoj nagodbi Općinskog građanskog suda u Zagrebu od 3. veljače 2020. posl. br. P-1655/15 te temeljem Ugovora o kupoprodaji od 9. veljače 2023. ovjerenog pred javnim bilježnikom Anđelkom Stanićem u Dubrovniku pod br. OV-722/23. Posebno se ističe kako su tužiteljice uz tužbu priložile i Rješenje o nasljeđivanju iza smrti svog oca Mata Vekića od 22. studenog 1995. posl. br. O-184/95 u kojem u njegovu ostavinsku masu

nije uvrštena predmetna nekretnina, pa tužiteljice od svog oca, odnosno majke, ovu nekretninu nisu niti mogle naslijediti. Obzirom na navedeno, tuženik predlaže nakon provedenog postupka donijeti odluku kojom će se odbiti tužbeni zahtjev.

2.1. U ovakvim navodima stranke su ustrajale tijekom čitavog postupka time što je punomoćnik tužiteljica naveo da nije istina da tuženik od 1975. ne dolazi u Kučište te da tuženik ne bi točno znao gdje se nalazi sporna nekretnina i njegovo imanje. Ovo iz razloga što tuženi jako često dolazi na svoje nekretnine pa mu je sve o predmetu spora jako dobro poznato iz neposrednog zapažanja. Ne osporava način i temelj upisa tuženika kao vlasnika predmetne nekretnine u zemljišnim knjigama suda, međutim osporava se da bi tuženi pravo vlasništva stekao po načelu povjerenja u zemljišne knjige, a ovo iz razloga što tuženik prilikom provođenja upisa nije bio ni savjestan ni pošten budući mu je osobno poznato da su predmetne nekretnine bile ranije u kvalificiranom posjedu roditelja tužiteljica, a danas tužiteljica osobno.

2.2. Nakon provedenog postupka, pri čemu je tijekom glavne rasprave proveden dokaz pregledom isprava koje su priložene u spisu i to: zk izvataka za utuženu nekretninu, povijesti promjena na katastarskim česticama od 24. siječnja 2024., Rješenja o nasljeđivanju iza smrti Mata Vekića pok. Ivana od 22. studenog 1995. posl. br. O-184/95, Rješenja o nasljeđivanju iza smrti Matije Karmele Vekić od 24. siječnja 2013. posl. br. O-361/12 UPP/OS-388/12, Ugovora o djelomičnom razvrgnuću suvlasničke zajednice nekretnina i uređenje suvlasništva od 8. siječnja 2024., skice od 3. svibnja 2024. izrađene od strane tvrtke GeoTag d.o.o., Zabok, povijesnog zk izvataka za predmetnu nekretninu od 16. kolovoza 2024., ispisa međusobne sms komunikacije između tužiteljice ad 1/ i tuženika, saslušanjem svjedoka Iva Štuka, Vitomira Stankovića, Sanje Šale, Tea Bartulovića i Rade Štuku, te saslušanjem parničnih stranaka, pri čemu u dokaznom postupku nije proveden dokaz saslušanjem svjedoka Pera Šeparovića budući je tužiteljska strana odustala od njegova saslušanja, te nije proveden dokaz uviđajem na licu mjesta uz sudjelovanje mjernika vještaka, a ovo iz razloga što među strankama nije bio sporan položaj, izgled i identifikacija utuženog dijela nekretnine, kao i iz razloga što je provedenim dokazima činjenično stanje dovoljno dobro utvrđeno (čl. 220. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/12, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje ZPP)), sud je cijeneći sve provedene dokaze, kako pojedinačno tako i u njihovoj ukupnosti, uz primjenu odredbe čl. 8. ZPP-a, dana 16. travnja 2025. pod posl. br. P-539/2024-12, donio presudu kojom je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev, odnosno utvrdio da su tužiteljice vlasnice predmetne nekretnine, ovlastio ih na upis njihova prava vlasništva na novoformiranoj nekretnini uz prethodno brisanje tog prava sa imena tuženog, te je ujedno naložio tuženom da tužiteljicama naknadi troškove postupka.

2.3. Protiv ove presude pravodobnu žalbu izjavio je tuženi putem punomoćnika, i to zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava, pa predlaže da drugostupanjski sud usvoji njegovu žalbu i da na temelju odredbe čl. 373. st. 1. ZPP-a preinači pobijanu presudu na način da u cijelosti odbije tužbeni zahtjev te ujedno naloži tužiteljima da naknade tuženiku trošak žalbenog postupka. Postupajući po opisanoj žalbi Županijski sud u Splitu je rješenjem od 26. studenog 2025. pod posl. br. GŽ-1542/2025, uvažio žalbu tuženika, ukinuo ovosudnu presudu od 16. travnja 2025. pod posl. br. P-539/2024, te predmet vratio na ponovno suđenje. Ovakva odluka donesena je iz razloga što se, a suprotno zaključku ovog suda, iz provedenih dokaza ne može sa sigurnošću zaključiti jesu li tužiteljice stekle pravo vlasništva predmetne nekretnine dosjelošću, odnosno kako su vršile faktičku vlast na ovoj nekretnini. Naime, tijekom postupka nije

utvrđeno kako bi tužiteljice posjedovale predmetnu nekretninu, koja je inače u naravi livada, da li košenjem trave, ispašom stoke ili su je na drugi način obrađivale, te da li je ovakav njihov posjed bio pošten što je pretpostavka za stjecanje prava vlasništva dosjelošću uz zakonom propisano vrijeme njegova trajanja. Stoga, a kako ovaj sud nije utvrdio sve pravno relevantne činjenice vezane za predmet spora, prihvaćeni su žalbeni razlozi i navodi tuženika pa je predmet vraćen na ponovno suđenje.

3. U nastavku postupka, sada pod posl. br. P-1208/2025, punomoćnici stranaka ustrajali su u svim navodima iz ranije provedenog postupka. Tako je punomoćnik tuženika predložio da se u ponovljenom dokaznom postupku provede uviđaj na licu mjesta radi utvrđenja prijašnjeg stanja na nekretnini koje je potrebno usporediti sa iskazima stranaka te trenutnog stanja na ovoj nekretnini, a koji prijedlog je prihvatio i punomoćnik tužitelja navodeći kako bi na uviđaj bilo potrebno pozvati već ranije saslušane svjedoke, a kako bi svjedoci potvrdili da su iskazivali baš o toj nekretnini. Nakon što je sud svojim rješenjem od 5. veljače 2026. prihvatio ovaj dokazni prijedlog i odredio uviđaj na licu mjesta uz sudjelovanje mjerničkog vještaka te ranije saslušanih svjedoka i svjedoka Pera Šeparovića, punomoćnik tuženika je podneskom od 9. veljače 2026. povukao svoj prijedlog za određivanjem uviđaja na licu mjesta navodeći da isto predstavlja novi dokazni prijedlog te da u ovoj fazi postupka više nije moguće predlagati nove dokaze. Ovom se usprotivio punomoćnik tužitelja navodeći da je on već u tužbi predložio izvođenje ovog dokaza, ali da tijekom prvog provedenog postupka ovaj dokaz nije izveden budući je tužiteljska strana odustala od njegovog provođenja smatrajući da je činjenično stanje dovoljno dobro utvrđeno. Sud je proveo dokaz uviđajem na licu mjesta kako je to odredio svojim rješenjem od 5. veljače 2026. pod posl. br. P-1208/25 i to iz razloga što nije nastala prekluzija predlaganja novih dokaza budući je doista tužitelj već u tužbi zaprimljenoj 11. lipnja 2024. predložio provođenje ovog dokaza. Potom je sud na pripremnom ročištu održanom 10. listopada 2024. prihvatio sve dokazne prijedloge stranaka, dakle i provođenje dokaza uviđajem na licu mjesta uz sudjelovanje mjernika vještaka, time što je rješenjem određeno da će se o načinu i redoslijedu provođenja dokaza odlučiti naknadno posebnim rješenjem. Nakon što je rješenjem Županijskog suda u Splitu od 26. studenog 2025. posl. br. GŽ-1542/2025 predmet vraćen na ponovno suđenje, to je prema mišljenju ovog suda u ponovljenom postupku dopušteno provesti ovaj dokaz. Isto tako tužitelj je prvo predložio na sve okolnosti iz tužbe saslušati i svjedoka Pera Šeparovića, da bi prije prvog zaključenja glavne rasprave od njegova saslušanja odustao, a potom je u ponovljenom postupku ovog svjedoka predložio saslušati tuženik čemu se protivio tužitelj navodeći da se radi o njegovom dokaznom prijedlogu od kojeg je odustao. Budući su na pripremnom ročištu prihvaćeni svi dokazni prijedlozi parničnih stranaka, dakle i taj da se u svojstvu svjedoka sasluša Pero Šeparović, to je sud u ponovljenom postupku na sve okolnosti saslušao i ovog svjedoka.

3.1. U ponovljenom postupku proveden je dokaz pregledom svih isprava koje su od ranije priložene u spisu, pročitani su iskazi ranije saslušanih svjedoka i parničnih stranaka, proveden je uviđaj na licu mjesta uz sudjelovanje mjerničkog vještaka na kojeg su pristupili i svjedoci Rade Štuk, Sanja Šale, Ivo Štuk, Pero Šeparović i Vitimir Stanković, dok nije pristupio uredno pozvani svjedok Teo Bartulović, proveden je dokaz ponovnim saslušanjem svjedoka koji su bili saslušani i u ranije provedenom postupku, osim svjedoka Tea Bartulovića od čijeg je ponovnog saslušanja tužiteljska strana odustala, te je proveden dokaz saslušanjem svjedoka Pera Šeparovića. Nakon ponovno provedenog postupka, cijeneći sve provedene dokaze, kako pojedinačno tako i u njihovoj ukupnosti, uz primjenu odredbe čl. 8. ZPP-a, ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

3.2. Iz zemljišnoknjižnog izvotka za predmetnu nekretninu vidljivo je da je kao vlasnik u zemljišnim knjigama suda upisan tuženi u cijelosti, pri čemu je tuženik u zemljišnim knjigama očito upisan po dvije različite osnove budući da je upisan kao suvlasnik 3/4 dijela i kao suvlasnik 1/4 dijela. Pregledom povijesnog zk izvotka za istu nekretninu od 16. kolovoza 2024. utvrđeno je da je tuženik kao vlasnik 3/4 dijela ove nekretnine upisan temeljem Sudske nagodbe Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. br. P-1566/15-68 od 3. veljače 2020., a da je prije njega na ovom suvlasničkom dijelu bila upisana Gordana Greguš pok. Draga rođ. Cindrić. Kao vlasnik na 1/4 dijela iste nekretnine tuženik je upisan temeljem Ugovora o kupoprodaji od 9. veljače 2023. OV-722/23, a prije njega na ovom dijelu kao vlasnica bila je upisana Darling Učović rođ. Hajnc pok. Hinka. Nasuprot navedenom, a pregledom povijesti promjena na katastarskim česticama od 24. siječnja 2024., a koji u naravi predstavlja prikaz povijesnog slijeda upisa u katastarske operate, utvrđeno je kako je otac tužiteljica Mato Vekić revizijom katastra iz 1957. upisan kao isključivi posjednik nekretnine označene kao kat. čest. 1017, površine 129 m², koja je tada bila upisana u PL 79 za k. o. Kučište. Ovakav upis trajao je do 1995. kada je temeljem Rješenja Općinskog suda u Korčuli posl. br. O-184/95 izvršena promjena posjednika, pa je umjesto dotadašnjeg posjednika kao posjednica u cijelosti upisana majka tužiteljica Karmela Vekić ž. Mata. Prilikom promjene podataka iz analognog u digitalni oblik, a koja je uslijedila 1997., izvršena je promjena broja posjedovnog lista pa je posjedovni list br. 79 za k.o. Kučište sada dobio br. 72. Od tada pa do dana izdavanja ove potvrde nikakvih promjena u katastarskim operatima nije bilo. Ovakvi upisi u zemljišnim knjigama i u katastarskim operatima među strankama nisu niti sporni, a isto tako nije sporno niti to da je tuženik suvlasnički dio od 3/4 dijela sporne nekretnine upisao temeljem Sudske nagodbe, a suvlasnički dio od 1/4 dijela sporne nekretnine upisao je temeljem Ugovora o kupoprodaji. Inače predmetna nekretnina u trenutku održavanja očevida predstavlja neobrađeno zemljište koje sa svoje istočne strane graniči sa asfaltiranom cestom koja je na nešto nižoj razini, sa južne strane graniči sa zemljištem koje je na nižoj razini od otprilike 1 metar koja je u vlasništvu svjedoka Vitomira Stankovića i označena je kao kat. čest. 1018 k.o. Kučište, sa zapadne strane graniči sa zemljištem koje je na istoj razini kao i sporna nekretnina, ali je u cijelosti zaraslo u visoku makiju i grmlje do te mjere da je neprohodno, koje je u vlasništvu svjedokinje Sanje Šale i označeno je kao kat. čest. 1020 k.o. Kučište, a sa svoje sjeverne strane graniči sa zemljištem koje je na višoj razini od otprilike 1 metra i označeno je kao kat. čest. 2940/7 i u vlasništvu je svjedoka Pera Šeparovića. Inače nekretnina koja je predmetom postupka je zapravo zemljište nepravilnog trapezastog oblika pri čemu je u trenutku održavanja uviđaja u krajnjem jugoistočnom dijelu ove nekretnine zatečeno jedno stablo masline koje je prema procjeni suca starije od 80 godina, na krajnjem sjeveroistočnom dijelu nekretnine zatečeno je stablo rogača koje je prema procjeni suca starije od 40 godina, dok nikakve druge kulture na zemljištu nije bilo. Isto tako otprilike po sredini spornog zemljišta zatečeno je jedno deblo stabla mindela, očito jako staro, a koje stablo je zasigurno stradalo u požaru pri čemu pregledom terena nije bilo moguće utvrditi da li je i gdje to stablo doista bilo posađeno na ovom zemljištu. Među strankama u ovom postupku zapravo je sporno da li tužiteljice posjeduju nekretninu koja je predmetom ove tužbe, da li su je prije njih posjedovali njihovi roditelji, odnosno Mato i Karmela Vekić, time da je nakon smrti Mata Vekića koji je umro 1995. nekretninu nastavila posjedovati Karmela Vekić sve do svoje smrti, odnosno do 2012., a nakon čega su posjed preuzele tužiteljice, da li je eventualni posjed tužiteljica na ovoj nekretnini kvalificiran, da li tužiteljice ovu nekretninu posjeduju dovoljno dugo vremena za stjecanje prava vlasništva dosjelošću, te da li tuženi uživa zaštitu povjerenja u zemljišne knjige, a ovo iz razloga što tuženik prema vlastitim navodima nekretninu stekao naplatnim pravnim poslom od njenih stvarnih vlasnika koji su prethodno i bili upisani kao vlasnici. Upravo na utvrđenje među strankama spornih okolnosti sud je i proveo dokaze koje su tijekom postupka predložile parnične stranke.

3.3. Pregledom Rješenja o nasljeđivanju iza smrti oca tužiteljica Mata Vekića pok. Ivana od 22. studenog 1995. posl. br. O-184/95 utvrđeno je da je za njegovu isključivu nasljednicu temeljem zakona i uslijed ustupa tužiteljica proglašena udova Karmela Vekić. U Rješenju o nasljeđivanju u ostavinsku masu ostavitelja doista nije uvrštena nekretnina koja je predmetom ove tužbe, kako to ističe tuženik, međutim to automatski ne znači da ista ne bi bila njegovo vlasništvo budući se u praksi često događa da određena imovina ostavitelja ne bude uvrštena u njegovu ostavinsku masu, a iz kojeg razloga i postoji postupak za raspodjelu naknadno pronađene imovine koji je reguliran odredbama Zakona o nasljeđivanju. Ovo se ističe iz razloga što je Mato Vekić pok. Ivana u trenutku donošenja Rješenja o nasljeđivanju iza njegove smrti, dakle na dan 22. studenog 1995., u katastarskim operatima bio evidentiran kao isključivi posjednik predmetne nekretnine, pa je ovu nekretninu bilo moguće uvrstiti u njegovu ostavinsku masu kao vanknjižno vlasništvo. Pregledom Rješenja o nasljeđivanju iza smrti Matije Karmele Vekić, koja je dakle u cijelosti naslijedila svog muža, od 24. siječnja 2013. pod posl. br. O-361/12 UPP/OS-388/12, utvrđeno je kako je nekretnina koja je predmetom ove tužbe uvrštena u njenu ostavinsku masu, i to kao pravo na posjed nekretnine označene kao kat. čest. 1017 upisane u PL 72 za k.o. Kučište. Prema ovom Rješenju o nasljeđivanju nju su u pogledu ove nekretnine na jednake dijelove naslijedile kćerke, odnosno sada tužiteljice. Potom su tužiteljice dana 8. siječnja 2024. sklopile Ugovor o djelomičnom razvrgnuću suvlasničke zajednice nekretnina i uređenju suvlasništva, a pregledom kojeg je utvrđeno da je nekretnina iz tužbe temeljem ovog ugovora pripala za po 10/24 dijela tužiteljicama ad 1/ i 3/, dok je 4/24 dijela ove nekretnine pripalo tužiteljici ad 2/. Dakle, iz navedenih isprava nesumnjivo slijedi da se nekretnina iz tužbe vodi kao posjed prednika tužiteljica još od 1957., da tužiteljice i njihovi prednici ovu nekretninu uvrštavaju u ostavinsku masu te je međusobno dijele, kao i to da predmetna nekretnina nikada nije bila evidentirana kao posjed tuženika ili njegovih pravnih prednika. Stoga je još bilo potrebno utvrditi tko je i od kada predmetnu nekretninu stvarno posjedovao, na koji način, te dali je takav posjed obzirom na okolnosti slučaja mogao biti poznat samom tuženiku.

3.4. Svjedok Ivo Štuk u svom prvom iskazu u bitnom navodi kako mu je sporna nekretnina jako dobro poznata iz neposrednog zapažanja budući da u neposrednoj blizini ima svoje nekretnine koje obrađuje čitav život. Tako ovaj svjedok navodi da je sporna nekretnina negdje od kraja 60-tih godina bila u posjedu roditelja tužiteljice koji su ovu nekretninu koristili i nesmetano obrađivali, a nakon njihove smrti da su posjed na ovoj nekretnini preuzele tužiteljice. Osim tužiteljica i članova njihove obitelji ovaj svjedok drugih osoba na predmetnoj nekretnini nikada nije viđao, pri čemu treba reći kako svjedok tuženika osobno ne poznaje, ali poznaje roditelje tuženika i njegovu braću. Upitan dali tuženik ili moguće članovi njegove obitelji u ovom predjelu imaju u vlasništvu svojih nekretnina, ovaj svjedok iskazuje kako obitelj Opačak u ovom predjelu ima obiteljsku kuću i imanje, a koje je locirano u odnosu na spornu nekretninu otprilike 200 m prema istoku. U svom ponovljenom iskazu, a na ročištu održanom 25. lipnja 2026. ovaj svjedok u cijelosti ostaje pri svom ranije danom iskazu time što pojašnjava da su spornu nekretninu isključivo posjedovali članovi obitelji tužiteljica na način da su na njoj sadili kupus, bob i slično povrće te da su ubirali plodove mindela, rogača i maslina. Nakon smrti roditelja tužiteljica pri čemu je prvo umro njihov otac, a potom i majka da su posjed na ovoj nekretnini nastavile tužiteljice i to na način da su brale plodove masline i na jednom dijelu nekretnine sadile kupus. Svjedok Vitimir Stanković u svom prvom iskazu bitnom iskazuje kao i prethodni svjedok, time što nadodaje da poznaje sve članove obitelji tuženika koji nikada nisu bili u posjedu ove nekretnine te da je bio član grupe građana koji su prije 20-tak godina radili na formiranju mjesnog puta koji je prošao preko predmetne nekretnine, a pri čemu su za dopuštenje pitali majku tužiteljica koja im je formiranje ovog puta preko nekretnine i

dopustila. U svom ponovljenom iskazu, a na ročištu održanom 25. lipnja 2026. ovaj svjedok u bitnom ostaje kod svog ranijeg iskaza time što pojašnjava da su prvo roditelji, a nakon njihove smrti i tužiteljice osobno nastavili posjed ove nekretnine na način da su obrađivali maslinu, te brali plodove mindela i rogača koji se na nekretnini nalazi. Osim toga tužiteljice da povremeno počiste i pokose ovu nekretninu i dalje беру stablo masline koje na nekretnini postoji i danas, dok je stablo mindela stradalo u požaru koji je među strankama nesporno bio 1998. Preostali saslušani svjedoci, dakle Sanja Šale, Teo Bartulović i Rade Štuk, u svom prvom iskazu u bitnom ponavljaju i potvrđuju navode ranije saslušanih svjedoka, dok u svom iskazu danom na ročištu održanom 25. lipnja 2026. svjedokinja Sanja Šale precizira da je obitelj tužiteljica nekretninu posjedovala na način da je na njoj obrađivala i održavala dvije masline, rogač i mindel te da je ova nekretnina stradala u požaru koji je izbio iz 4. na 5. kolovoza 1998. Prema njenom iskazu nakon ovog požara nekretnina je očišćena na način da su sa nje nagorena stabla uklonili sin tužiteljice ad 1/ te muževi tužiteljica ad 2/ i 3/, pri čemu nakon požara intenzivne obrade nekretnine nije bilo. Međutim tužiteljice su nastavile ovu nekretninu držati u posjedu na način da su obrađivale dva stabla masline koja su se nakon požara omladila. Svjedok Rade Štuk također je ustrajao pri svom ranije danom iskazu, a na ročištu održanom 25. lipnja 2026. u svom iskazu u bitnom je iskazao identično kao i ranije navedeni svjedoci. Sud je iskazu svjedoka Iva Štuka, Vitomira Stankovića, Sanje Šale i Rade Štuka, te prvom iskazu svjedoka Tea Bartulovića poklonio vjeru u cijelosti, te je i temeljem njihova iskaza utvrđeno kako upravo tužiteljice u posjedu drže nekretninu iz tužbe, a prije njih posjedovali su je njihovi roditelji Mato i Karmela Vekić, i to kontinuirano najmanje od 60-ih godina prošlog stoljeća. Naime, njihovi iskazi su životni, logični, međusobno nisu u suprotnosti već se naprotiv međusobno dopunjuju, a sami svjedoci su iskazivali o posjedovnom stanju koje im je poznato iz neposrednog zapažanja. Osim toga ovi svjedoci su zapravo vlasnici susjednih nekretnina ili nekretnina koje se nalaze u neposrednoj blizini, pa su tako i prilikom davanja svog prvog iskaza na priloženoj skici pravilno identificirali nekretninu koja je predmetom tužbe, kao i vlasnike svih susjednih nekretnina, što dodatno doprinosi uvjerljivosti njihova iskaza, dok su u ponovljenom postupku u cijelosti ustrajali u svojim ranijim iskazima te dodatno pojasnili na koji način su prvo roditelji tužiteljica, a potom i tužiteljice same posjedovali predmetne nekretninu. Kako je iskaz ovih svjedoka zapravo u skladu sa povijesti promjena upisa u katastarskim operatima, to je sud temeljem njihova iskaza i utvrdio stvarni posjed tužiteljica, a ranije njihovih roditelja, na utuženoj nekretnini. Svjedok Pero Šeparović u svom iskazu danom na ročištu održanom 25. lipnja 2026. navodi kako mu je predmetna nekretnina jako dobro poznata, međutim da je prije početka ovog postupka i to od vremena od kada se god on može sjetiti ista bila neobrađena i u šikari bez ikakve kulture na njoj. Ovo mu je poznato i iz razloga što je vlasnik nekretnine koja se nalazi u sjevernom međašu sa utuženom nekretninom, a koja nekretnina je od utužene nekretnine ranije bila odijeljena suhozidom koji je u međuvremenu dijelom nestao na način da je netko uzeo kamen iz ovog suhozida. Nadalje navodi kako se stablo rogača zapravo dijelom nalazi na međi između njegove i sporne nekretnine, a preostalim dijelom na njegovom zemljištu te da nakon požara predmetnu nekretninu nitko nije počistio budući da to nije niti bilo potrebno jer je svo raslinje na ovoj nekretnini stradalo u požaru, osim stabla rogača. Sud iskazu ovog svjedoka nije poklonio vjeru budući je njegov iskaz kontradiktoran i u suprotnosti sa iskazima svih preostalih saslušanih svjedoka. Tako ovaj svjedok navodi da mu je stanje na predmetnoj nekretnini poznato iz neposrednog zapažanja, pri čemu je njegova kuća prema vlastitom iskazu udaljena otprilike 1 km prema istoku, a iz stanja nekretnine za koju svjedok tvrdi da je u njegovom vlasništvu očito je da svjedok zapravo ne dolazi niti na svoju nekretninu. Isto tako svjedok navodi da prilikom širenja ranije postojeće ceste, a koja se nesporno proširila na utuženu nekretninu i na nekretninu ovog svjedoka, njega nitko nije pitao za odobrenje, pri čemu je cesta proširena i napravljena, a što svjedok zapravo nije niti pokušao spriječiti, a iz čega pak proizlazi da zapravo u ovaj

predio uopće ne dolazi. Nadalje, svjedok navodi kako je njegova obitelj ostvarivala značajan prihod od prodaje rogača, međutim da sa stabla rogača koji se nalazi u međi sa spornom nekretninom nikada plodove nisu ubrali, a ovo iz razloga što jednostavno ne bi stigli, odnosno netko bi rogač ubrao prije, zapravo potvrđuje da su ovaj rogač brali roditelji tužitelja, kako su to u svom iskazu potvrdili svi preostali saslušani svjedoci.

3.5. Tužiteljice u svom iskazu u bitnom ponavljaju navode iz tužbe koji se odnose na opis nekretnine, način njenog stjecanja, posjedovanja i obrade, time što nadodaju kako su nakon smrti roditelja htjele srediti zemljišno knjižno stanje na naslijeđenoj imovini, a tada su i primijetile da je u zemljišnim knjigama suda kao vlasnik nekretnine upisan tuženik. Kako tužiteljice osobno poznaju tuženika, to ga je tužiteljica ad 1/, prema vlastitom iskazu, kontaktirala s namjerom da se ovaj problem mirno riješi. Tada joj je tuženik prvo rekao da nikakvih problema neće biti jer ova nekretnina ne predstavlja njegovo vlasništvo, a slijedom čega su tužiteljice i pripremile tabularnu izjavu koju je tuženik trebao potpisati, a što je on naposljetku odbio učiniti bez da mu se za potpis na tabularnoj izjavi isplati novac. Za tužiteljice je ovakav prijedlog bio neprihvatljiv, prvo iz razloga što se radi o njihovoj nekretnini koju nisu htjele plaćati, kao i iz razloga što bi ovakav postupak zapravo predstavljao prikrivenu kupoprodaju na što nisu htjele pristati. Stoga su i angažirale punomoćnika kako bi u parničnom postupku utvrdile svoje pravo vlasništva. Tuženik u svom iskazu navodi kako smatra da predmetna nekretnina predstavlja njegovo vlasništvo, pri čemu je istu, zajedno s drugim brojnim nekretninama, kupio Gordane Greguš i Darling Ucović. Ovaj posao za njega tada je vodio punomoćnik odvjetnik iz Zagreba pa se tuženik nije mogao sjetiti kada su ovi ugovori točno sklopljeni. Nadalje je iskazao kako za veći broj nekretnina koje su bile predmetom ove kupoprodaje niti danas na terenu ne zna gdje se nalaze, a ovo iz razloga što je prije realizacije same kupoprodaje na terenu obišao samo one nekretnine koje su mu bile bitne, odnosno one koje se nalaze u sastavu njegova kampa, a one nekretnine koje mu nisu bile bitne nije niti obišao, pa tako ni spornu nekretninu. Objašnjavajući svoj postupak prema tužiteljicama, odnosno zašto je prvo pristao problem riješiti mirnim putem, a kasnije svoj potpis na tabularnoj izjavi uvjetovao isplatom novca, tuženik navodi kako je iz komunikacije s tužiteljicom ad 1/ smatrao da se radi o nekretnini koju je ranije kupio njegov otac. Stoga je pregledao dostupne dokumente i utvrdio da se ova nekretnina ne nalazi u samim ugovorima, a iz kojeg razloga je smatrao da je došlo do greške prilikom provođenja ugovora u zk odjelu suda. Međutim, istražujući problem, kasnije je saznao da se radi o nekretnini koju je osobno on kupio i to od nasljednika obitelji Cindrić (Greguš i Ucović), a iz kojeg razloga je ovu nekretninu ili htio prodati tužiteljicama ili od prodavatelja tražiti povrat novca. Sud prihvaća ovakvo obrazloženje postupanja tuženika budući da isto proizlazi iz međusobne sms komunikacije između njega i tužiteljice ad 1/, međutim to još uvijek ne znači da bi tuženik pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini doista stekao po načelu povjerenja u zemljišne knjige. Ujedno tuženik u svom iskazu navodi kako je u Kučištu živio do polaska u srednju školu, dakle do 1975., a nakon čega je prvo otišao u Dubrovnik, a zatim u Zagreb gdje živi i danas. Međutim u ovaj predio, prema vlastitom iskazu, dolazi redovito i to više puta godišnje, pri čemu se ljeti zadržava duže, te ujedno navodi kako su mjesta Kučište i Viganj jako blizu, da se radi o malim mjestima, pri čemu Kučište ima oko 50-tak stanovnika, a Viganj oko 100, te da većinu ovih stanovnika osobno poznaje. Dakle, i iz iskaza samog tuženika proizlazi kako bi tuženiku stvarno stanje posjeda na predmetnoj nekretnini trebalo biti poznato iz neposrednog zapažanja budući da njegovi roditelji, koji su u međuvremenu umrli, imaju obiteljsko imanje locirano prema istoku otprilike 200 m od utužene nekretnine, pri čemu je roditelje redovito posjećivao, a u samom mjestu poznaje veliku većinu mještana i sam teren još od najranijeg djetinjstva.

4. Dakle, tužiteljice u tužbi tvrde da su vlasništvo nad utuženom nekretninom stekle dosjelošću, odnosno kvalificiranim posjedovanjem kroz zakonom određeno vrijeme, a u koji posjed su stupile nasljeđivanjem iza smrti majke Karmele Vekić koja je umrla 2012., a koja je u posjed ove nekretnine stupila nasljeđivanjem iza smrti svog muža, a oca tužiteljica Mata Vekića koji je nesporno umro 1995., s kojim je za vrijeme njegova života ovu nekretninu suposjedovala, a na način da su istu za potrebe svoga kućanstva obrađivali i poljoprivredno iskorištavali. Nadovezujući se na ovako utvrđeno činjenično stanje, za navesti je da je Zakonom o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14, 81/15 i 94/17, dalje ZV) i to čl. 388 st. 1. propisano da se stjecanje, promjena, pravni učinci i prestanak stvarnih prava do stupanja na snagu ovog Zakona prosuđuju se prema pravilima koja su se primjenjivala u trenutku stjecanja, promjene i prestanka prava i njihovih pravnih učinaka, odnosno prema propisima koji su bili na snazi do stupanja na snagu ZV-a. Do stupanja na snagu ZV-a (1. siječnja 1997.) treba razlikovati razdoblje od 1. rujna 1980., kada je stupio na snagu Zakon o osnovnim vlasničkopravnim odnosima (SL 6/80, 36/90 i NN 53/91, dalje ZOVO), a prije čije primjene se za stjecanje, promjenu i prestanak stvarnih prava primjenjuju pravna pravila OGZ-a, te razdoblje od 1. listopada 1991. kada je stupila na snagu Odluka o državno pravnom osamostaljenju Republike Hrvatske i kada je ZOVO preuzet u pravni sustav Republike Hrvatske i to Zakonom o preuzimanju ZOVO-a.

4.1. Prema pravnom pravilu iz paragrafa 1468. OGZ-a za stjecanje prava vlasništva dosjelošću bilo je potrebno vrijeme od 30 godina. Dovodeći u vezu ovako utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud zaključuje da su roditelji tužiteljica kvalificirano posjedovali predmetnu nekretninu negdje od kraja 60-ih godina prošlog stoljeća, dakle, u vrijeme primjene pravnih pravila iz OGZ-a. Nakon smrti oca tužiteljica ovu nekretninu nastavila je posjedovati njihova majka, a u konačnosti nakon njene smrti, ovu nekretninu nastavile su samostalno posjedovati tužiteljice, a u posjed ove nekretnine stupile su temeljem rješenja o nasljeđivanju iza smrti majke i međusobno učinjenom diobom. U konkretnom slučaju proizlazi da baš nitko treći nije polagao pravo vlasništva na utuženoj nekretnini te da prednici tužiteljica, a ni tužiteljice, nikada nisu napustile posjed ove nekretnine. Ocjenom provedenih dokaza utvrđeno je da su tužiteljice stekle pravo vlasništva utužene nekretnine i to dosjelošću, odnosno kvalificiranim posjedovanjem kroz zakonom određeno vrijeme, a u koji posjed su stupio po smrti roditelja. Naime, prema čl. 159. st. 1. ZV-a (odnosno čl. 28. ZOVO-a) dosjelošću se stječe vlasništvo stvari samostalnim posjedom te stvari, ako taj posjed ima zakonom određenu kakvoću i neprekidno traje zakonom određeno vrijeme, a posjednik je sposoban biti vlasnikom te stvari. Tko stvar posjeduje kao da je njen vlasnik samostalan je posjednik. Prema st. 2. istog članka samostalni posjednik čiji je posjed nekretnine zakonit, istinit i pošten stječe dosjelošću vlasništvo nekretnine protekom deset godina neprekidnog samostalnog posjedovanja. Prema čl. 18. st. 1., 2. i 3. ZV-a posjed je zakonit, ako posjednik ima valjani pravni temelj toga posjedovanja, istinit je ako nije pribavljen ni silom, ni potajno ili prijevarom, ni zlouporabom povjerenja, dok je posjed pošten, ako posjednik kad ga je stekao nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga posumnjati da mu ne pripada pravo na posjed. Potrebno je napomenuti kako se poštenje posjeda presumira, a onaj koji tvrdi suprotno, odnosno da je posjed nepošten dužan je to dokazati. Sve kada bi prednik tužiteljica, dakle njihov otac ili moguće njihova majka, bio nepošten posjednik, u trenutku otvaranja nasljedstva iza njegove smrti onaj koji je preuzeo posjed smatra se poštenim posjednikom, osim u slučaju da se dokaže suprotno. Tijekom postupka tuženik osporava poštenje posjeda tužiteljica navodeći kako predmetna nekretnina nije uvrštena u ostavinsku masu u Rješenjima o nasljeđivanju donesenim iza smrti roditelja tužiteljica. Ova činjenica među strankama kada je u pitanju Rješenje o nasljeđivanju iza smrti oca tužiteljica nije niti sporna, dok je ista uvrštena u Rješenje o nasljeđivanju donesenim iza smrti majke tužiteljica, a da je nekretnina ranije

bila upisana kao vlasništvo oca ili majke tužiteljica u zemljišnim knjigama suda tada zasigurno do ovog postupka ne bi niti došlo, jer bi tužiteljice tada imale ispravu kojom bi mogle upisati svoje pravo vlasništva bez provođenja nazočnog postupka. Iz navedenog nedvojbeno slijedi da su tužiteljice stekle vlasništvo utuženog dijela nekretnine dosjelošću, na način kako to propisuju odredbe čl. 159. i 160. ZV-a, odnosno odredbe ZOVO-a, kada se u vidu ima posjed do dana primjene ZV-a, pa je stoga upis prava vlasništva tuženog u zemljišnim knjigama irelevantan, budući da je njegovo pravo vlasništva prestalo i to temeljem odredbi samog zakona.

4.2. S druge pak strane tuženi tijekom postupka ističe da njegovo vlasništvo, bez obzira na eventualni kvalificirani posjed tužiteljica, naspram tužiteljica trebalo biti zaštićeno načelom zaštite povjerenja u zemljišne knjige. Odredbom st. 1. čl. 122. ZV-a propisano je kako se smatra da zemljišna knjiga istinito i potpuno odražava činjenično i pravno stanje nekretnine, pa tko je u dobroj vjeri postupao s povjerenjem u zemljišne knjige, ne znajući da ono što je u njih upisano nije potpuno ili da je različito od izvanknjižnog stanja, uživa glede tog stjecanja zaštitu prema odredbama zakona. Iz stavka 2. istog članka proizlazi da je stjecatelj bio u dobroj vjeri ako u trenutku sklapanja posla, a ni u trenutku kada je zahtijevao upis, nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga posumnjati u to da stvar pripada otuđivatelju. Nadalje, stavkom 3. istog članka propisano je da se nedostatak dobre vjere ne može prebaciti nikome samo iz razloga što nije istraživao izvanknjižno stanje. Kako iz iskaza samog tuženika proizlazi da prije sklapanja kupoprodajnog ugovora, a kojim je između ostalog kupio i spornu nekretninu, nije obišao sve nekretnine koje su bile predmetom kupoprodaje, već je prema vlastitom iskazu obišao samo nekretnine koje su mu bile bitne, pri čemu je izostavio nekretninu iz tužbe, to ovaj sud nalazi da tuženik zapravo nije postupao u dobroj vjeri, posebno ako se uzme u obzir da je nekretnina locirana na samom rubu naselja mjesta Kučište. Nadalje tuženik, prema vlastitom iskazu, jako često dolazi u predio gdje je ova nekretnina smještena, a budući da u neposrednoj blizini u vlasništvu ima druge nekretnine koje predstavljaju njegovu obiteljsku kuću zajedno s poljoprivrednim imanjem, da su u ovoj kući i na imanju sve do svoje smrti živili njegovi roditelji koje je jako često posjećivao, da su tuženiku prema vlastitom iskazu osobno poznati gotovo svi mještani mjesta, pri čemu tuženik nesumnjivo poznaje i tužiteljice i njihove roditelje, pa stoga tuženiku nije moglo ostati nepoznato da bi predmetna nekretnina bila u posjedu prednika tužiteljica dugi niz godina, pa je stoga morao posumnjati da u tom dijelu zemljišna knjiga ne prikazuje stvarno stanje, a iz kojeg razloga ovaj sud ocjenjuje kako se tuženi ne može pozivati na načelo povjerenja u zemljišne knjige suda.

5. Slijedom svega navedenog valjalo je prihvatiti postavljeni tužbeni zahtjev, pa je i odlučeno kao u izreci ove presude.

6. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a, pa je tuženi dužan naknaditi tužiteljicama troškove ove parnice koji se sastoje od izdataka tužiteljica za zastupanje po punomoćniku odvjetniku, i to: za sastav tužbe od 11. lipnja 2024. u iznosu od 200,00 €, a sve temeljem zatraženog troška i naznačene vrijednosti spora te Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23, dalje Tarifa), za zastupanje tužiteljica na ročištima održanim 10. listopada i 27. studenog 2024., 21. siječnja i 6. ožujka 2025., 5. veljače 2026., 15. travnja 2026. (uviđaj na licu mjesta) i 25. lipnja 2026. svako ročište po 200,00 €, temeljem Tbr. 9. toč. 1. Tarife, te za sastav obrazloženog podneska od 22. prosinca 2025. u iznosu od 200,00 €, temeljem Tbr. 8. toč. 1. Tarife, dakle u iznosu od 1.800,00 €. Ovaj iznos punomoćnik odvjetnik je temeljem Tbr. 40. st. 2. Tarife za zastupanje više osoba ima pravo na povišenje tarifnih stavki za drugu i svaku sljedeću osobu za 10%, dakle u konkretnom slučaju za ukupno 20%, a što sada čini troškove

tužiteljica u iznosu od 2.160,00 €. Nadalje, punomoćniku tužitelja priznat je i trošak u iznosu od 100,00 € za izbjivanje iz odvjetničke pisarnice za vrijeme trajanja uviđaja temeljem Tbr. 39. Tarife pri čemu je potrebno napomenuti da je uviđaj započeo u 10:15 sati, a završio u 11:20 sati, ali da je za pristup uviđaju i povratak u pisarnicu odvjetniku priznato izgubljeno vrijeme od 2 sata budući se kancelarija punomoćnika tužitelja nalazi na otoku Korčuli, a sporna nekretnina na poluotoku Pelješcu. Osim ovoga tužiteljicama je priznat i zatraženi trošak pristojbe za tužbu i presudu od daljnjih 79,64 € (a ne 81,58 € kako je to punomoćnik tužiteljica u svom troškovniku predanom prilikom prvog zaključenja glavne rasprave pravilno popisao, ali matematički pogrešno zbrojio), što dakle čini troškove tužiteljica u iznosu od 2.339,64 €. Osim tog tužiteljicama je priznat i trošak uviđaja na licu mjesta koji iznosi 422,11 €, što čini ukupan trošak tužiteljica u iznosu od 2.761,75 €. Slijedom navedenog, zahtjev za naknadu parničnog troška tužiteljica valjalo je dijelom prihvatiti, pa je i riješeno kao u točki II. izreke ove presude. U preostalom dijelu, dakle u iznosu od 187,89 € zahtjev za naknadu parničnih troškova tužiteljica trebalo je odbiti i to iz slijedećeg razloga. U svom troškovniku kojeg je predao neposredno pred zaključenje ponovljene glavne rasprave punomoćnik tužiteljica zatražio je da im se naknadi trošak uviđaja na licu mjesta u iznosu od 500,00 €, a koliko iznosi uplata tužiteljica po traženju suda, međutim stvari troškovi provođenja ove radnje iznose 422,11 €, dok će ostatak od 77,89 € posebnim rješenjem računovodstva suda biti vraćen uplatiteljima. Nadalje, punomoćnik tužiteljica zatražio je i trošak plaćanja pristojbe na presudu u iznosu od 110,00 € koji trošak mu ne pripada, a ovo iz razloga što su tužiteljice prilikom donošenja sada ukinute presude pozvane na plaćanje pristojbe od tada 53,09 € koju su platile u cijelosti, a koji trošak pristojbe im je i dosuđen. Slijedom navedenog, zahtjev za naknadu parničnog troška tužiteljica valjalo je dijelom odbiti, pa je i riješeno kao u točki II. izreke ove presude.

U Korčuli, 24. srpnja 2026.

S u d a c :

Dario Farčić

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku 15 dana od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi u 3 istovjetna primjerka putem ovog suda za nadležni županijski sud. Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi (čl. 335. ZPP-a).

Broj zapisa: **9-3088b-375ff**

Kontrolni broj: **0e19f-d2b9b-7c23a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.